

cis nous per tal d'assegurar-ne el relleu generacional, i que els santpauencs no perdin la Germandat; que pugui continuar avançant i oferint serveis d'acord amb les necessitats dels nous temps i, per descomptat, que la festa continuï per molts anys més.

I parlant de la festa, l'activitat encarregada de donar el tret de sortida dels actes ludicofestius va ser l'esmorzar ofert per a tots els socis, seguit de la cercavila pels carrers del municipi, a càrrec de la cobla La Principal d'Olot, la missa solemne amb un record per als socis difunts, la ballada de sardanes a la plaça de la Generalitat, el dinar de germanor i com a cloenda, el ball de vesprada.

A la comarca hi ha una altra població que té una associació paral·lela, àdhuc amb el mateix nom, a la de Sant Pau, i és Vallfogona de Ripollès. La Germandat vallfogonina es va fundar l'any 1926 sota l'advocació de sant Julià, i el 2011 es va refundar com a Associació Benèfica, Cultural i Mediambiental de Sant Julià, La Germandat.

L'obrador compartit del Ripollès

L'any 2022, a la nostra comarca va néixer el primer obrador compartit de les comarques gironines, i ho va fer amb el guiatge de l'Agència de Desenvolu-

pament del Ripollès. Era un projecte pioner que en una primera fase tan sols permetia fer-hi plats ja preparats i enllestir-los-hi, però ara, amb tots els permisos concedits, ja s'hi poden fer proves amb pràcticament tots els elements, talment un laboratori gastronòmic o, dit en altres paraules, un «banc de proves» per a tota mena de menjar.

L'objectiu és oferir un espai de cent cinquanta metres quadrats ben equipat perquè empreses o emprenedors hi facin proves sense necessitat de fer una inversió i pagant un lloguer per les instal·lacions, així com reivindicar el territori de muntanya i el producte de proximitat. S'ubica a les instal·lacions de l'Aula d'Hostaleria del Ripollès. Val a dir que en aquest primer any hi ha hagut quatre projectes interessats que, finalment, no han arribat a bon port i no han llogat l'espai.

LA SELVA

Text i foto > **SEBASTIÀ GODAY CUIXART**

Teatre i teiatru | A Lloret de Mar anuncien una temporada de teatre en què es vol donar visibilitat al teatre

selvatà d'un cert nivell creatiu; a Riudarenes s'anuncia el RiuTA, un cicle de teatre amateur amb una extensa programació; a Santa Coloma de Farners es crida a una altra edició de la Mostra de Teatre Amateur Rafael Anglada, la 29a... Sí, és un eix geogràfic selvatà, però igualment important, un eix del teatre amateur i de les seves diferents concepcions, que conflueixen en uns punts de referència que no podem oblidar: el teatre, la representació, ve de lluny (Eurípides, Pitarra, Segarra, Capri...) i arriba fins avui. El teatre amateur, siguin *Els Pastorets*, siguin vodevils, ha estat tradicionalment un bon planter d'actors i de gent de teatre (Rafael Anglada de Santa Coloma o Xavier Albertí de Lloret, per posar-ne dos exemples i dos nivells). Les companyies de teatre amateur proporcionen, a més del plaer de fer teatre o *teiatru*, un punt de trobada regular d'un grup d'actors, directors, personal de vestuari, etc., que preparen i apunten un text per representar-lo amb més o menys comicitat, voluntat transgressora o llibertat creativa, però sempre en grup i amb tot el que comporta d'amistat i d'escampar la boira de cabòries personals. Aquestes vibracions, les ha de captar un altre grup: el públic que assisteix religiosament a les

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > **JÚLIA MATAS GIRONELLA**, resident a Melbourne (Austràlia)

L'amor m'ha portat fins a l'apassionant i remota illa dels cangurs. I és que quan pensem en Austràlia, sovint el cap se'ns omple de les diferents varietats d'animals que hi habiten. En temps relativament curt, ja he experimentat troballes diverses amb la fauna autòctona: cangurs, serps, sangoneres i aranyes de tota mida i color. Més enllà d'aquesta biodiversitat, s'amaga un tros de món espectacular. Aquesta immensa illa, quasi tan extensa com un continent sencer, ofereix una gran varietat de climes i paisatges que et deixen meravellat. És precisament aquest espectacle natural el que m'hipnotitza

funcions. El teatre, com tot a la vida, té diverses concepcions, direccions, qualitats i aplaudiments tancats o quiets, enfervorits o, potser, xiulets, però sempre ens quedarà el teatre amateur. Probablement, podré repetir aquesta crònica l'any vinent.

Aniversari de l'Arxiu Comarcal de la Selva

| Quaranta anys acumulant informació i esdevenint un centre neuràlgic de la cultura selvatana, un lloc de trobada i la seu del Centre d'Estudis Selvatans. Ha tingut tres seus d'ençà que es va inaugurar, l'abril de 1983, a l'antic edifici de les Monges, més tard al carrer de Camprodon i actualment, a l'edifici situat al solar on hi va haver la fàbrica de mitjons Albert del carrer de Sant Dalmau. Ha estat dirigit per quatre arxivers: Isidre Prades, Josep M. Grau, Xavier Pérez i l'actual, Joaquim Carreras, assistit per l'efectiu Joaquim Puigdemont. Per commemorar aquest fructífer recorregut, se n'ha volgut deixar una empremta amb un enorme mural d'art de carrer, un tipus de pintura gegantina que primer capta la mirada dels viants per la magnitud —gairebé cent noranta metres quadrats—, elaborat per Wedo Goás (1990, artista gallec establert a Barcelona) i que dignifica

>> Seu actual de l'Arxiu Comarcal de la Selva.

un solar deixat. En la seva iconografia, aplega tant l'aparença de l'Arxiu, amb les ceràmiques en verd d'Antoni Cumella (obra de l'estudi d'arquitectura BOPBAA d'Eva Serrats), com el fet de consultar (bàsic en qualsevol arxiu), i ho relaciona tot amb un moment de la història comarcal: els Segadors o el Corpus de Sang, amb el retall d'una imatge del quadre d'Antoni Estruch

Bros (1873-1957) del Museu d'Art de Sabadell. Per molts anys a l'arxiver ideòleg, Quim Carreras, i llarga vida a l'Arxiu Comarcal! Arxiveu-me aquesta crònica.

Sequera | Des de la darrera crònica, ha plogut 14,6 litres i a Susqueda queden quaranta-nou hectòmetres cúbics. O sigui: res, secs. Cangüeli.

més. La qualitat de vida que ofereix és un dels altres atractius, tot sigui dit. Especialment en l'àmbit de la recerca biomèdica, tan precària i subestimada a casa. Aquí, se m'obren les portes a oportunitats laborals úniques i a una perspectiva renovada en el meu camp d'interès.

Però malgrat aquesta part tan bonica, ningú mai ha dit que sigui fàcil estar tan lluny de la família i els amics de tota la vida. De sobte, la solitud es fa present com mai i et recorda que has sortit de la teva zona de confort. I cada dia vols pa amb tomata per esmorzar, però trobar un autèntic pa de pagès és tot un rep-

te. I és que aquí els agrada més això de fer un *brunch*. Amb alvocat i formatge feta. I no es porta tant l'aperitiu, ni tampoc la sobretaula entre postres i converses que tant enyoro. Però a poc a poc vas trobant el teu camí, fent connexions noves i sentint-te més a gust en aquesta nova realitat. I el futur es torna incert. Quant de temps m'estaré fora? Tornaré aviat o potser m'hi quedaré indefinidament? Enmig de tanta incertesa, si una cosa he après és que no val la pena capficar-s'hi gaire. I això m'ha ajudat molt a viure el present. Al final, d'això es tracta. I és que marxar també està bé, perquè casa sempre hi

En un temps relativament curt, ja he experimentat troballes diverses amb la fauna autòctona: cangurs, serps, sangoneres i aranyes de tota mida i color

serà. I ara aprecio més les petites coses, entenent que res és perfecte i que tot en aquesta vida és transitori. Recordant sempre que al final el que compta és el moment present.